

ABSTRAKT

Pronominální reduplikace je v této práci chápána jako projev shody slovesa s předmětem prostřednictvím klitika. Práce vychází z analogie mezi podmětem a předmětem, u obou větných členů lze mluvit o shodě. Předmět se tak podobá podmětu, který se shoduje se slovesem pomocí afixu. Avšak zatímco u podmětu je tato shoda – tedy shoda s predikátem vyjádřená afixem – zcela pravidelná, předmětná shoda, tedy reduplikace, je podmíněna rozličnými faktory. Tyto faktory jsou hlavním předmětem výzkumu v této práci.

Reinterpretace předmětných klitik jako nástrojů shody je důsledkem jejich gramatikalizace, tedy posunu od původního charakteru nepřízvučných osobních zájmen směrem k povaze slovesných afixů. Dativní klitika jsou v tomto procesu o něco dále než klitika akuzativní – uchovávají si méně pronominálních rysů a reduplikace nepřímého předmětu je také mnohem častější, než reduplikace předmětu přímého. To souvisí s tím, že nepřímý předmět se svou povahou více blíží podmětu, proto má i větší tendenci podléhat pravidelné shodě s predikátem.

Klíčová slova: pronominální reduplikace, zájmenná reduplikace, předmětná zájmena, klitika, přímý předmět, nepřímý předmět, španělská syntax